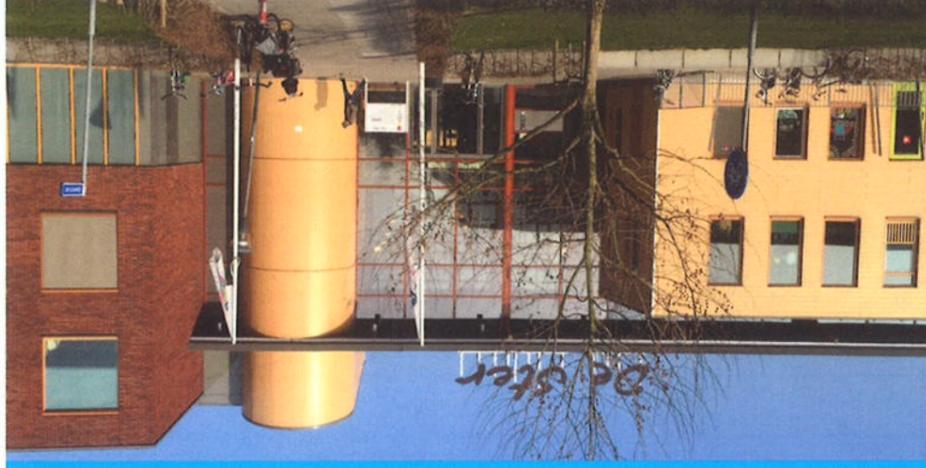

Interprofessioneel werken is leren complementair te zijn 'We gaan voor de optimale omgeving voor kinderen'

"In feite is de kracht van interprofessioneel werken dat een ieder vanuit zijn eigen discipline en uitgaat van erkende ongelijkheid. Eigen onderwijsconcept dat het kind centraal stelt

"Niemand die vanuit zijn eigen expertise zegt: Ik alleen heb het antwoord"

"Interprofessioneel werken is voor mij van de medewerker op de werkvloer. Dat niet gericht op het professioneler maken van de medewerker niet het uitgangspunt moeten zijn. Ik wil ook helemaal niet dat de medewerker vanuit de kinderopvang of vanuit het onderwijs er nog weer een taak (Nijmegen) waarin ook een kindercentrum, een sociaal wijkteam en een cultureel centrum is gevestigd. Al deze instellingen werken intensief samen aan de ontwikkeling van kinderen. Vanaf de oprichting (2001) werkt de school volgens een

partijen rond het jonge kind. Samenwerken betekent voor Elike Müller dat eigen expertise naast die van de ander staat. "We trekken op en bekijken wat onze gezamenlijke inbreng met het gedrag van kinderen doet. Deze samenwerking verbreedt het perspectief en de wijze waarop we naar kinderen kijken." "Bovendien", vervolgt Elike: "We kunnen nu in een veel vroeger stadium leggen ouders zeggen: 'Hoe doen we dit nou met elkaar? We zien jouw kind en we zien dit opvallend gedrag.' Met een jeugdorgmedewerker naast mij trek ik gemakkelijker op richting kind en het gezin. Deze collega kan ook veel scherper dan ik formulieren richting ouders dat er nu echt iets moet gebeuren. In het belang van het kind."

Gelijkwaardig

Problemen van en rond kinderen worden op het Talent door verschillende disciplines besproken en opgepakt. Elike Müller: "Wij zitten hier gelijkwaardig aan tafel. Niemand die vanuit zijn eigen expertise zegt: 'Ik alleen heb het antwoord'. We maken ons aanvullend op elkaar. Dat kan omdat we het kind centraal zetten. Die verbondenheid maakt complementair werken mogelijk. Als ik me niet verbonden voel, dan heb ik veel meer de neiging om vanuit mijn ego of vanuit mijn eigen achtergrond te redeneren. Maar dat is niet interessant als je gericht bent op wat een kind echt nodig heeft." Carla van den Bosch: "En dat geeft ook antwoord op geluiden dat onderwijs de kinderopvang niet altijd als gelijkwaardige partner ervaart. Dat gebeurt alleen als je kijkt naar en vanuit een organisatie. Maar als je kijkt naar het kind, dan spreek je iemand aan op zijn kennis en dan maakt het niet uit waar je vandaan komt. Het enige dat dan telt is de expertise die je met je meebrengt."

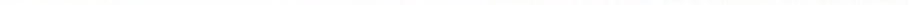
Noodzaak samenwerking

Het Talent ziet in de praktijk de noodzaak van samenwerking met andere professionals en met andere professionals en met andere professionals en met andere professionals. Carla van den Bosch: "Er is één vorm van gedrag waar we als onderwijs echt niet mee om kunnen gaan en dat is oppositioneel gedrag. Daar kun je bijna geen invloed op

uitoeren. En als we niet op jonge leeftijd dat gedrag herkennen en er iets mee doen, dan komen deze kinderen - als we niet uitkijken en vanuit gelijkwaardigheid inzetten voor een ingrijpen - onnodig in het speciaal onderwijs terecht of als ze ouder zijn thuis te zitten. Haar collega Elike Müller beaamt: "Het is echt lastig gedrag voor mij als onderwijzer, vooral als het fysiek wordt. Deze kinderen zijn eindeloos bezig om de grenzen te verkennen. Om hier als professional een weg in te vinden daarvoor heb je 100 procent medewerking en samenwerking van en met ouders en andere professionals nodig. Vanuit het vertrouwen dat je daar samen iets aan kunt doen. Vaak is het opvallende gedrag al - in lichtere vorm - zichtbaar vanaf de kleuterleeftijd. Dan moet je dus daar al duidelijkheid, begrenzing en veiligheid bieden. Met ouders, want thuis kunnen ze vaak ook weinig met dat

Regelruimte

Waar het niet om zou moeten gaan is de enorme regelruimte waar Het Talent dagelijks mee te maken heeft. Carla van den Bosch: "Wij opereren hier niet dankzij maar ondanks de vele regels die er door de overheid zijn opgelegd. Dat kost ons dagelijks veel tijd en moeite." Haar valt daarbij nog iets op: "Iedereen handelt vanuit de eigen organisatie. Jezelf ten dienste stellen van de ontwikkeling van het kind is niet altijd een vanzelfsprekendheid, ook al zeggen velen van wel." Haar oproep: "We zouden veel meer samen moeten optrekken in het belang van op de vindplaats van het kind. Iedereen vanuit zijn eigen discipline. Het denken daarover moet maatschappelijk gezien echt anders. Preventie is daarbij het toverwoord. We gaan voor de optimale omgeving voor kinderen."

Lent, een schoolvoorbeeld Professor Patrick Kenis Antwerp Management School De brede school in Lent is letterlijk een schoolvoorbeeld van waarom en hoe samenwerking tussen verschillende organisaties en hun professionals moete resultaten kan opleveren. Essentieel, maar vaak niet vanzelfsprekend is, dat er bij samenwerkende partijen duidelijkheid is over het gewenste resultaat van de samenwerking. Het beoogde resultaat geeft duidelijkheid en richting over hoe de samenwerking best kan worden ingericht in termen van wie betrokken dient te worden en hoe cohesie kan ontstaan tussen de partijen.

Bron van motivatie

Nog belangrijker is dat het resultaat een bron van motivatie is voor de samenwerkende partijen. Een bijdrage leveren aan het vroeg signaleren van een vraag naar hulp van kinderen is iets waar professionals en organisaties graag hun bijdrage aan leveren. Dat ze dat bovendien kunnen doen vanuit hun eigen kracht en competenties en niet resulteert in het overdragen aan een bovenstructuur draagt ook enorm bij tot de betrokkenheid. Zo wordt iedereen eigenaar van een oplossing of aanpak en voert zich nu en in de toekomst betrokken bij het resultaat. Op die manier ontstaat op termijn het bewustzijn dat het in sommige omstandigheden beter is om niet vast te houden aan eigen cliënt maar aan deze de kracht van het samenwerkingsverband open te stellen om zo tot een snellere en betere aanpak te komen.